

ندا حسینی

خبرنگار

نوشین تبریزی، فارغ التحصیل رشته نمایش، کار حرفه‌ای خود را از تئاتر آغاز کرد. او علاوه بر بازیگری در تلویزیون و سینما، نمایشنامه می‌نویسد و کارگردانی هم می‌کند. با این‌که بازی‌های به یادماندنی او را روی صحنه به خاطر داریم اما مدت‌ها بود کمتر در صحنه تئاتر حاضر شده بود و فقط در حوزه نویسندگی با آثار صحنه‌ای همکاری داشت تا این‌که اخیراً با نمایشنامه محبوبه‌ها، یکی از نوشته‌های خودش، مقابل چشم مخاطبان این هنر ظاهر شد.

تبریزی که او را بیشتر با ایفای نقش‌های کمدی می‌شناسیم، اخیراً با ایفای نقش همسر دوایی در سریال دربندون روی آنتن شبکه سوم سیما رفت؛ سریالی که پخش آن به دلایلی کامل نشد و گفته می‌شود احتمال دارد بار دیگر راهی آنتن شود. نقش‌های متفاوت این بازیگر در مدیوم‌های مختلف باعث شد تا با او به گفت‌وگو بنشینیم و از او که خود دست به قلم دارد، درباره چند و چون طراحی مسیر ایفاگری نقش کمدی سؤال کنیم.

۹] شما بازیگر گزیده‌کاری هستید؛ غالباً با چه معیارهایی ایفای یک نقش تلویزیونی را می‌پذیرید؟

معمولاً یک بازیگر مدت‌ها منتظر می‌ماند تا کاری به او پیشنهاد شود که هم قابل ارائه باشد و هم پشت صحنه کار را دوست داشته باشد، طوری که مورد توجه مردم نیز واقع شود. خوشبختانه، سریال اخیرم، دربندون، همه این ویژگی‌ها را داشت. در بهمن سال گذشته از من دعوت شد تا برای بازی در این مجموعه با آقای لفافیان، کارگردان کار صحبت‌هایی انجام دهم. با توجه به شناختی که از او و تیم بازیگران مجموعه از گذشته داشتم، بازی در مجموعه برایم جذاب بود و موجب شد که همکاری با این سریال را بپذیرم. ضمن این‌که هریک از بازیگران حاضر در مجموعه، از گذشته، برای مردم جذابیت خود را داشته‌اند. این اولین همکاری من با آقای لفافیان بود که شاید آخرین کارهای تصویری‌ای که کرده بودم، مثل سال گریه یا سریال روزی روزگاری مرخ، در انتخاب شدن من از جانب کارگردان تأثیر داشت.

۹] باتوجه به این‌که شما جزو نمایشنامه‌نویسان شناخته‌شده نیز هستید، علاوه بر مواردی که به آن اشاره کردید، قطعاً باید محتوا را نیز در نظر داشته باشید. آثار باید از این منظر چه ویژگی‌ای داشته باشند؟ مثلاً قصه سریال اخیر شما در زمان گذشته می‌گذشت؛ این خصیصه می‌تواند باعث جذب مخاطب شود؟

از آنجا که آدم‌ها دوست دارند قصه بشنوند، باید قصه‌ها گفته شوند و قصه را باید از جایی شروع کرد. آرام‌آرام پیش رفت تا شنونده در طی شنیدن قصه، با آن همراه شود و این ربطی به قدیمی بودن یا جدید بودن فضای قصه ندارد. هرچند که فضای قدیمی می‌تواند به دلیل نوستالژیک بودنش برای نسل گذشته، جذابیت‌های بیشتری داشته باشد. عواملی چون نوع پوشش، نوع گفت‌وگو و فضاهای آن، نوستالژی‌هایی دارد که مردم دوستش دارند. علاوه بر این، چون معمولاً آدم‌ها دوست دارند قصه بشنوند و مشتاق هستند بدانند که آخر قصه به کجای می‌انجامد، یکی از جذابیت‌های سریال همین قصه‌گویی است.

۹] در زمینه بازیگری، نقش‌های طنز را بیشتر می‌پسندید یا نقش‌هایی که جدی هستند؟

در سریال جدیدم نقشی کاملاً جدی دارم و البته خود من در نوشتن و نمایشنامه، فضاهای جدی را انتخاب می‌کنم؛ به خصوص مواقعی که خودم قرار است کارگردانی کنم، مگر این‌که دوستی پیشنهاد

بدهد که برای او در فضای طنز یا کمدی بنویسم. در هر حال، اولویت من در بازی و نویسندگی، فضای جدی است و البته خدا را شاکرم که مردم من را در نقش طنز نیز دوست دارند. کارهای طنزی که من تاکنون بازی کرده‌ام از آثار کارگردانان متفاوت، کارهای پرمخاطبی بودند و تماشاگران، من را دیده‌اند. از این‌که توانسته‌ام لبخندی را بر لبان شان بنشانم و به واسطه آن لبخند، من را به‌خاطر بسپارند، خدا را شاکرم!

۹] بازیگری در آثار نمایشی کمدی و جدی، تا چه اندازه با یکدیگر به لحاظ فنی تفاوت دارد؟ و این تفاوت‌ها چقدر برای شما در جایگاه بازیگر قابل لمس است؟

بازیگری بسته به این‌که بازیگر فضای کمدی یا جدی را تجربه می‌کند، کاملاً متفاوت است؛ صحنه‌ای که بازیگر در آن قرار می‌گیرد نیز به نوعی در فرآیند القای حسی به بازیگر مؤثر است. در کار جدی، شاید حتی حس بازیگر، زندگی او را هم تحت‌تأثیر قرار دهد و تا روزها و ماه‌ها او را درگیر کند؛ اما این مسئله در کار کمدی و طنز کمتر نمود پیدا می‌کند. در کار کمدی، می‌بایست در لحظه، خنده و شادی ایجاد شود و به اصطلاح کار در بیاید که انجام آن به صورت کاملاً تجربی ممکن خواهد بود. خود من از سال ۸۴ به صورت حرفه‌ای، کار تئاتر و تصویر کرده‌ام و تجربه‌ای قریب بر بیست سال در این حرفه دارم. حضور در صحنه و تصویر به شما خواهد گفت که چگونه عواطف و احساسات خود را کنترل کنید و آن احساس را به صورت متداول اجرا نمایید.

۹] کارنامه هنری‌تان در تصویر و تئاتر پررنگ است. در این میان، مخاطبان بیشتر به واسطه کدام نقش‌آفرینی شما را به یاد می‌آورند؟

مخاطبان من، در این اواخر مربوط به سال گریه مصطفی تقی‌زاده و جوجیت‌ی مستانه مهاجر هستند. بخش دیگری از مخاطبان من نیز مخاطبان تئاتر هستند که نباید آنها را دست‌کم گرفت. مخاطب وسیعی در تئاتر داریم که ممکن است در مقایسه با مخاطب سینما کمتر باشند ولی آنها از دنبال‌کنندگان جدی کارهای من بوده‌اند که در شناخته شدن بیشتر من، تأثیر به‌سزایی داشتند که امیدوارم نظر همه آنها در این سریال نیز جلب شده باشد.

۹] دلیل علاقه بیشتر بازیگران از جمله خود شما، به صحنه تئاتر نسبت به قاب تصویر چیست؟

دقیقاً این علاقه بیشتر به سمت تئاتر است و

گپ و گفت با نوشین تبریزی، بازیگر و نویسنده کمدی‌ها

نقش‌های جدی را بیشتر می‌پسندم

خود من بسیار به کارگردانی در تئاتر علاقه دارم و مدت‌هاست که چه به لحاظ بازی و چه کارگردانی، مشتاق صحنه هستم. فضای تئاتر به‌گونه‌ای است که اگر کسی خودش تجربه نکند، شاید کمتر بتوان عشق یک بازیگر یا کارگردان را به صحنه تئاتر توصیف کرد. برای شخص من، تئاتر جذابیت خاص و ویژه‌ای دارد، چراکه تئاتر بازیگر را بیشتر صقل می‌دهد و بیشتر او را می‌سازد. در تئاتر چیزهایی می‌آموزیم که شاید این آموخته‌ها در تصویر کمتر باشند. به نظر من، چون تئاتر بیشتر چکش‌کاری می‌کند، از این رو بازیگر تئاتر در تصویر بهتر ظاهر می‌شود نه این‌که صرفاً قوی‌تر از بازیگر تصویر باشد.

۹] هر چند بسیاری باور دارند که بازیگری در تئاتر سخت‌تر است اما بازی مقابل دوربین نیاز به بروز احساسات در لحظه دارد. با حساب این موضوع، القای حس مقابل دوربین دشوارتر از القای احساس در صحنه نیست؟

این‌که بازیگری در مقابل دوربین به لحاظ بروز احساسات در لحظه، سخت‌تر از اجرای صحنه‌ای است را قبول ندارم؛ هرچند در تصویر، بازیگر در لحظه، بازی می‌کند اما در تئاتر مثلاً شب‌قرار است این حس حفظ شود و تداوم داشته باشد. احساس

درنگ

عطر شش ساله محبوبه‌ها

نوشین تبریزی، بازیگر و نویسنده نمایش «محبوبه‌ها» که به تازگی پس از شش سال دوباره روی صحنه رفت، در گفت‌وگویی بیان کرد: در اواخر سال ۱۳۹۶ با دوست دیرینه‌ام خانم زاله صامتی تصمیم گرفتیم با همکاری یکدیگر اثری را روی صحنه ببریم و درباره ایده‌های مختلفی چون آسیب‌هایی که زنان ممکن است به هم وارد کنند، صحبت کردیم و در نتیجه نمایشنامه «محبوبه‌ها» نوشته شد. من نقش لیلا را برای شخص خانم صامتی نوشته بودم و بعد از شروع تمرین‌ها، به پیشنهاد ایشان، به عنوان بازیگر در نقش نسرین حضور پیدا کردم. کاراکتر نسرین یک کاراکتر شکل‌دهنده در اثر است که به دلیل

آسیب‌هایی که تجربه کرده در تئاتر و البته عاشق قصه شنیدن هستند. به همین دلیل زمانی که دوست دارم چیزی را برای مخاطب دوست دارند حدیث نفس خود را که آثار مرا به تماشا می‌نشینند، داشته‌اند. این اتفاق در دور اول پسند تماشاگران قرار گرفت. از آنجا که نسبت به آن اشراف پیدا کرده‌ام، خیلی نزدیک شده‌ام. نقد است اما من تلاش کردم از و ایفای آن روی صحنه، بهترین